

Arrest

nr. 167 737 van 18 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 september 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 november 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. ROBBERECHTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 september 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: E(...) Voornaam: J(...) Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het rijk.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de referentiepersoon A(...) Y(...) (RR (...)) is afgevoerd van ambtswege sinds 22.08.2014.

Betrokkene ondertekende op 02 .09.2014 een document waarbij bewijzen werden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

-geboorteakte van het gemeenschappelijk kind van betrokkene: betrokkene toont niet aan over het hoederecht van het kind te beschikken. Bovendien werd het kind (van Marokkaanse nationaliteit) geboren in Marokko en zou het nog steeds in Marokko verblijven totdat het kind de Nederlandse nationaliteit zou verkrijgen. Bijgevolg vormt dit document geen beletsel om terug te keren naar het land van herkomst.

-huurovereenkomst voor de woning van betrokkene: kopies van SIS-kaart, bankkaarten, kaart van het Provinciaal Documentatiecentrum Atlas, klantenkaarten; attest van inontvangstname en briefwisseling art 9bis; verklaring wettelijke samenwoning; getuigschrift van woonst (historiek adressen): deze documenten zeggen niets over de inspanningen van betrokkene om zich te integreren, en kunnen dan ook bezwaarlijk aanzien worden als een elementen van integratie in het Rijk.

-inburgeringscontract dd. 24.01.2012 en bijbehorend attest van aanmelding; attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie (werkjaar 2011-2012); een uitnodigingsbrief voor een feest dd. 05.06.2012 en 2 brieven van het Onthaalbureau Inburgering Antwerpen (18.02.2013 en 14.01.2014) waaruit blijkt dat betrokkene de gemaakte afspraken van haar contract niet naleefde. Aangezien het volgen van dit inburgeringstraject voor betrokkene een verplichting was, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat zij heden reeds op een bijzonder manier geïntegreerd is in ons land. Bovendien blijkt dan nog dat betrokkene het herhaaldelijk naliet de afspraken van haar contract na te leven.

-doorverwijzingskaart van de VDAB naar CBO Open School (Huizen van het Nederlands) voor het volgen van een intensief taaltraject; inschrijvingsformulier van de Open School Antwerpen voor het schooljaar 2011-2012; bijbehorende deelattesten Nederlandse lessen (NT2 Breakthrough Start en 1): aangezien het volgen van Nederlandse les een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

-attest van het OCMW Antwerpen dd. 15.09.2014 waaruit blijkt dat betrokkene geen financiële steun aanvraag voorheen die datum.

-arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij E(...) B(...) N(...), dd. 10.10.2013; bijbehorende loonfiches voor de periode oktober 2013-juli 2014; loonfiche 281.10 - jaar 2013; individuele rekening 2013: het feit dat betrokkene werkt sedert oktober 2013 vormt geen obstakel om een terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden.

Ook het medisch attest (echo schouder) en de voorgelegde ziektekostenverzekering vormen geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst.

Betrokkene heeft nagelaten haar dossier verder te actualiseren (arrest RvS 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt bovendien dat het wettelijk geregistreerde partnerschap van betrokkene en de referentiepersoon op 04.10.2013 eenzijdig door de referentiepersoon werd stopgezet te Antwerpen.

Gelet op al het voorgaande kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarden zoals gesteld in artikel 42quater, §4.

Gelet op het voorgaande wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij onder meer de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij stelt daaromtrent wat volgt:

“Tenslotte moet nog opgemerkt worden dat men in september 2014 een socio-economisch onderzoek laat uitvoeren en stukken opvraagt doch men gedurende een jaar hierover geen beslissing neemt waarbij verzoekster vermocht te veronderstellen dat zij aldus de nodige bewijzen had voorgebracht om te voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarden van art. 42 quater Vreemdelingenwet.

Evenwel neemt men pas één jaar later een beslissing met dan daarin het verwijt dat haar dossier niet werd geactualiseerd.

Verzoekster kon echter niet veronderstellen dat de behandeling van dit onderzoek een jaar in beslag zou nemen en zij dan verondersteld zou worden om van maand tot maand nog bijkomende stukken over te maken. Immers is er geen vaste behandelingstermijn voorzien en kon verzoekster onmogelijk voorspellen wanneer deze beslissing zou genomen worden.

De zorgvuldigheid betaamt echter dat uiteraard wanneer men aan een persoon meedeelt een onderzoek te zullen uitvoeren naar het al of niet beëindigen van een verblijf, deze beslissing op een korte termijn ook zal worden genomen vermits dit een beoordeling is van de alsdan bestaande situatie.

Verwerende partij is dan ook uiterst onzorgvuldig geweest om het dossier gedurende een jaar te laten liggen en zelf geen bijkomend verzoek te hebben gedaan om het dossier te actualiseren temeer daar verzoekster niet kon weten of er nog een beslissing zou genomen worden. Immers wordt er nooit uitdrukkelijk meegedeeld dat men beslist af te zien van het toepassen van art. 42quater Vreemdelingenwet doch zal men enkel een beslissing krijgen wanneer er een einde wordt gesteld aan het verblijf. Vraag is dan hoeveel maanden men kan geacht worden hierop te wachten en het is onredelijk dat dit effectief meer dan 12 maanden heeft geduurd.

Wat betreft de voorgelegde stukken stelt verwerende partij dat de stukken inzake de huurovereenkomst, SIS kaart, bankkaart, enz.. niets zeggen over de inspanningen van betrokkene om zich te integreren.

Enerzijds negeert men daarbij de bewijswaarde deze stukken omtrent de effectieve samenwoning van partijen die meer dan 3 jaar heeft geduurd vermits ook de verklaring van de wettelijke samenwoning werd gevoegd en anderzijds tonen deze stukken wel degelijk aan dat partijen een normaal leven kennen in België zoals elke andere burger waarbij men huisvesting heeft, vaste connecties heeft, een sociaal leven heeft, enz. Het is kennelijk onredelijk te stellen dat deze documenten niets te maken zouden hebben met de integratie.

Daarenboven is het ook kennelijk onredelijk te stellen dat alle documenten waaruit blijkt dat er een inburgeringscursus en maatschappelijk oriëntatiecursus werd gevolgd alsook taallessen werden gevolgd dat deze elementen sowieso verplicht zijn en dus niet als blijk van integratie kunnen beschouwd worden. Dit terwijl deze maatregelen genomen werden door de overheid in het kader van het mogelijk maken van integratie door vreemdelingen doch wanneer deze dan deze verplichting nakomen er nu zou gesteld worden dat ze dan niet bewijzen te integreren.

Deze logica kan geenszins ondersteund worden en gaat in tegen de doelstellingen van deze maatregelen.

Het spreekt voor zich dat wanneer men zich houdt aan de verplichting om een cursus maatschappelijke oriëntatie te volgen en taallessen dat men wel degelijk blijk geeft van de wil tot integratie.

Ook de arbeidsovereenkomst wordt geminimaliseerd met de stelling dat dit geen belemmering vormt om terug te keren naar het land van herkomst doch diende dit document niet alleen in het kader daarvan beoordeeld te worden doch eveneens in het kader van de beoordeling art. 42 quater par. 4 vermits vastgesteld wordt dat verzoekster aldus werkneemster is en voorziet in haar eigen onderhoud en zodoende valt onder de voorziene uitzonderingsvoorwaarden. Eveneens is het bovendien een element

van integratie vermits zij een vaste tewerkstelling heeft. De gegeven motivering is dan ook kennelijk onredelijk en kan niet gevolgd worden.”

2.2. In haar nota gaat de verwerende partij niet in op dit middelonderdeel.

2.3. Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

In de bestreden beslissing wordt vooreerst gesteld dat ze is genomen op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name omdat de burger van de Unie, in functie van wie zij, als familielid-derdelander haar verblijfsrecht had gekregen, uit het Rijk is vertrokken. Verzoekster leest de beslissing dus niet correct waar zij stelt dat ze zou zijn genomen op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 4°.

Verzoekster betwist niet dat haar partner niet langer in België verblijft; ze stelt weliswaar dat “het door persoonlijke omstandigheden is dat de referentiepersoon ambtelijk geschrapt werd” maar bevestigt verder dat hun domicilie niet meer hetzelfde is en brengt geen enkele bewijs aan van het feit dat haar partner alsnog op legale wijze in België zou verblijven. Zij toont dan ook niet dat de verwerende partij haar verblijfsrecht niet zou kunnen beëindigen op grond van artikel 42quater, § 1, 2°.

In de mate dat de grieven van verzoekster betrekking hebben op de uitzonderingsgronden zoals voorzien in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet, moet erop worden gewezen dat de regelgever ervoor heeft geopteerd om, voor familieleden van een burger van de Unie, de situatie waarin “*de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk*” duidelijk te onderscheiden van de situatie waarin er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verder moeten uitzonderingsbepalingen, zoals in casu artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet, restrictief worden geïnterpreteerd. De wetgever heeft de vierde paragraaf van artikel 42quater -en dus de uitzonderingsbepalingen- duidelijk slechts willen voorzien in de gevallen zoals bedoeld in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° en niet in het geval voorzien in 2°. Verzoekster kan zich in de gegeven omstandigheden dus niet beroepen op de vierde paragraaf van artikel 42quater van de voormelde wet. Haar middel faalt in zoverre in rechte. Zij kan zich dus niet beroepen op het aantal jaren wettelijke samenwoning met haar partner om te laten aannemen dat de bestreden beslissing niet had mogen worden genomen. Het debat over het al dan niet beëindigd of slechts onderbroken zijn van deze wettelijke samenwoning en de mate waarin het deugdelijk toepassen van het hoorrecht daarop van invloed zou zijn geweest, is dan ook niet dienstig. Voor zover de verwerende partij in de bestreden beslissing zijdelings heeft verwezen naar het feit dat het wettelijk geregistreerde partnerschap eenzijdig zou zijn beëindigd, moet dit, in de geschetste omstandigheden, dan ook worden beschouwd als een overtollig motief.

Wél van toepassing is de verplichting opgenomen in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, om, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster op 2 september 2014 een document ondertekende waarbij documenten werden opgevraagd die moet toelaten om de situatie van verzoekende partij te onderzoeken zoals gesteld in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet: “*Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*”.

Daaropvolgend heeft verzoekster tijdig een aantal documenten neergelegd die in de bestreden beslissing werden beoordeeld.

Verzoekster voelt zich gegriefd door het feit dat de verwerende partij, pas één jaar nadat het socio-economisch onderzoek werd gevoerd, is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing en haar dan ook nog heeft verweten dat zij haar dossier niet heeft geactualiseerd, terwijl zij wel het nodige heeft gedaan toen haar dat werd gevraagd. Van haar kon niet worden verwacht dat zij, onwetend van het feit dat de behandeling van dit onderzoek een jaar in beslag zou nemen en niet in staat te voorspellen wanneer de beslissing zou worden genomen, maand na maand bijkomende stukken zou overmaken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster kan worden bijgetreden waar zij erop alludeert dat, opdat een onderzoek naar haar socio-economische toestand met het oog op het eventueel beëindigen van haar verblijfsrecht, op nuttige wijze wordt gevoerd, de verwerende partij zo kort als mogelijk op de bal moet spelen. Het laten verstrijken van een jaar tussen het onderzoek en het daadwerkelijk nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijf kan in beginsel bezwaarlijk zorgvuldig worden genoemd. Immers, gelet op de elementen waarmee rekening moet worden gehouden krachtens artikel 42quater, § 1, derde lid van de

Vreemdelingenwet kan niet worden gesteld dat het verstrijken van de tijd er geen invloed op zou hebben. Hoewel de Raad begrip kan opbrengen voor de werklast die rust op de verwerende partij, moet worden vastgesteld dat zij zich wat dit middelonderdeel van elk verweer heeft onthouden en dus ook geen elementen heeft bijgebracht die erop zouden wijzen dat de hiervoor gedane vaststellingen in een ander daglicht zouden moeten worden gesteld.

Dat verzoekster in casu zelf de verplichting had om haar dossier te actualiseren, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, kan niet worden gevolgd: verzoekster die binnen de daartoe voorziene termijn van dertig dagen, documenten heeft voorgelegd om te voldoen aan de vraag van de verwerende partij van 2 september 2014 betoogt terecht dat er geen behandelingstermijn is vooropgesteld in de wet. De verwerende partij betwist voorts niet haar stelling dat enkel een beslissing wordt meegedeeld wanneer het verblijfsrecht daadwerkelijk wordt beëindigd, en niet wanneer men beslist om af te zien van deze beëindiging. Verzoekster maakt het dan ook aannemelijk dat zij mocht veronderstellen dat zij de nodige bewijzen had bijgebracht om de verwerende partij ervan te weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen.

2.4. Het middel, gesteund op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, is gegrond. Aangezien de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden moet worden vernietigd, valt verzoekster terug op het verblijfsrecht dat haar werd toegekend, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten evenzeer moet worden vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 8 september 2015 worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS